

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **J. K.**, bytem H. – M. Údolí, L.336, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. KUOK 39152/2014, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1. 2014, č. j. SMOL/15002/2014/OARMV/DPD/Hon, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterých se dopustil porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 12 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, tím, že dne 11. 9. 2013 v cca 21:05 hod v Olomouci, na ulici Kožušanská, v blízkosti odbočky na ulici Návětrná, ve směru jízdy k dálničnímu nadjezdu, jako řidič motorového vozidla tovární značky Santana, RZ: X, neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky B 11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, s dodatkovým textem „mimo dopravní obsluhy“, kdy dále pod dálničním nadjezdem neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, neboť neuposlechl výzvu strážníka k prokázání totožnosti a z místa odjel. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a namítá, že:

- 1) žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně rezignovali na doručování písemností zákonem předjímaným způsobem, tj. v daném případě na doručování zmocněnci. Zástupcem žalobce byl K. S., který požádal v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu o doručování písemností na elektronickou adresu k.@s..eu. Tuto uvedl pro usnadnění komunikace se správními orgány, a to zejména z důvodu, že se v místě trvalého bydliště nezdržuje. Na této elektronické adrese měl zmocněnec zřízen rovněž certifikovaný elektronický podpis společnosti Post signum. Správní orgány však neodesílaly písemnosti na tuto elektronickou adresu, nýbrž na adresu trvalého bydliště zmocněnce, a u takto odesílaných písemností uplatňovaly doručení tzv. fikcí. Takový postup však dle žalobce nebyl možný za situace, kdy rozhodnutí správních orgánů nebyla nejprve zaslána na doručovací adresu zmocněnce. Ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu je kogentní, není možné, aby si správní orgány libovolně určovaly, jak budou doručovat;
- 2) správní orgán I. stupně dále nesplnil svoji povinnost dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí;
- 3) je toho názoru, že mu (resp. jeho zmocněnci) nebylo řádně doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nemohl tak uplatnit žádné relevantní odvolací důvody, v čemž spatřuje porušení jeho práva na spravedlivý proces. Skutečnost, že správní orgán I. stupně zaslal rozhodnutí i žalobci nemá na běh lhůt vliv, neboť žalobce předpokládal, že v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu bude rozhodnutí řádně doručeno jeho zmocněnci;
- 4) nebyl vyzván k doplnění odvolání, což samo o sobě postačuje ke zrušení rozhodnutí soudem;
- 5) jeho údajné přestupkové jednání nebylo dostatečně prokázáno a trvá na tom, že nebyl řidičem vozidla, které bylo kontrolováno při první kontrole. Výpovědi svědků prokazují, že strážníci zastavili vozidlo žalobce v 22:20 hod. Skutečnost, že by žalobce měl být zastaven již dříve, ze svědeckých výpovědí nelze prokázat, byť se strážníci u výsledku „dušovali“, že se o osobu žalobce skutečně jednalo. Je málo pravděpodobné, že strážníci poté, co si dají práci se sepisováním úředních záznamů, své tvrzení vzali

zpět a připustili, že se vzhledem k večerním hodinám a šeru mohli zmýlit a ztotožnit při druhé kontrole zcela jiného řidiče.

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. K žalobním námitkám uvedl, že tyto jsou v rozporu se spisovým materiálem správního orgánu I. a II. stupně. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl řádně a včas předvolán k ústnímu jednání, ke kterému se bez jakékoli omluvy nedostavil. Stejně tak byl žalobce cestou svého zmocněnce vyzván usnesením ze dne 19. 2. 2014 k odstranění vad podání, s určením lhůty, do kdy má takto učinit. Tato výzva byla doručována cestou zmocněnce, který její přijetí na uvedenou e-mailovou adresu nepotvrdil a písemnost zaslanou na poštovní adresu nepřebíral, čili byla doručena fikcí. Správní orgány doručovaly v souladu se zákonem, avšak zmocněnec pan S. jakékoliv doručování písemností komplikoval měněním elektronických adres a nepotvrzováním doručení písemností. Jedná se o stále stejnou strategii, kterou zmocněnec žalobce uplatňuje opakovaně.

Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně žalobci dne 22. 11. 2013 oznámil zahájení řízení ve věci přestupků a předvolal jej na den 11. 12. 2013 k ústnímu jednání. Dne 9. 12. 2013 byla správnímu orgánu I. stupně z e-mailové adresy s.@c..cz doručena plná moc žalobce pro zmocněnce K. S., v níž je mj. uvedeno, že zmocněnec žádá o doručování veškerých písemností na e-mail: s.@c..cz. Dne 11. 12. 2013 se konalo ústní jednání ve věci za přítomnosti zmocněnce žalobce, v němž je adresa trvalého pobytu K. S. označena i jako adresa doručovací, kam mu bude i zasláno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kopie na e-mail. Součástí protokolu je rovněž záznam o tom, že zmocněnec obviněného po seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, po provedení ústního jednání a dokončení dokazování k těmto podkladům pro rozhodnutí a dotazu správního orgánu, má-li nějaké další návrhy na doplnění spisového materiálu o důkazní prostředky, uvedl, že byl se spisovým materiálem seznámen, v současnosti nemá žádných námitek ani návrhy na doplnění dokazování. Současně při jednání byli vyslechnuti svědci strážmistr P.B., D. H. a Š. Ž., kteří shodně uvedli, že si jsou jisti, že ve 22:20 hod zastavili stejného muže jako ve 21:05 hod, kdy nepředložil doklady a poté ujel. Po výsleších svědků zmocněnec žalobce uvedl, že žádá o lhůtu 14 dnů na vyjádření a žádá kopii spisového materiálu. Dne 28. 12. 2013 zmocněnec žalobce zaslal vyjádření ke spisovému materiálu, v němž uvedl, že žádá o doručování veškerých písemností na adresu k.@s..eu a navrhl provedení dalších důkazů. Toto vyjádření zaslal zmocněnec žalobce z e-mailové adresy s.@c..cz. Dne 21. 1. 2014 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí. Správní spis obsahuje snímek obrazovky elektronického systému správního orgánu I. stupně ze dne 24. 1. 2014, z něhož vyplývá, že k.@s..eu je chybnou e-mailovou adresou. Správní orgán I. stupně zaslal rozhodnutí dne 28. 1. 2014 v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce, dle doručky byla dne 29. 1. 2014 zanechána zmocněnci výzva k vyzvednutí zásilky včetně poučení, poté byla zásilka vrácena správnímu orgánu I. stupně s tím, že zmocněnec žalobce nemá na adrese trvalého pobytu schránku. Rozhodnutí bylo doručeno fikcí dne 10. 2. 2014. Dne 14. 2. 2014 podal žalobce z e-mailové adresy s.@c..cz blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že mu rozhodnutí nebylo doposud doručeno a že žádá doručení rozhodnutí na e-mailovou adresu k.@s..eu. Dne 19. 2. 2014 vydal správní orgán I. stupně usnesení, jímž vyzval žalobce prostřednictvím zmocněnce k doplnění odvolání ve lhůtě 5 pracovních

dní. Opět je součástí spisu snímek obrazovky elektronického systému správního orgánu I. stupně ze dne 19. 2. 2014, z něhož vyplývá, že k.@s..eu je chybnou e-mailovou adresou. Správní orgán I. stupně následně zaslal předmětné usnesení dne 20. 2. 2014 v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce, dle doručení byla dne 21. 2. 2014 zanechána zmocněnci výzva k vyzvednutí zásilky včetně poučení, poté byla zásilka vrácena správnímu orgánu I. stupně s tím, že zmocněnec žalobce nemá na adrese trvalého pobytu schránku. Usnesení bylo doručeno fikcí dne 3. 3. 2014. Následně dne 24. 4. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Dne 9. 5. 2014 zaslal žalovaný žalobci sdělení, že jednání zmocněnce žalobce považuje za obstrukční, neboť adresu zmocněnce k.@s..eu nelze zadat do systému, adresa s.@c..cz není zmocněncem uvedena jako adresa doručovací, pokud však i přesto na ni správní orgán písemnost zašle, zmocněnec nepotvrzuje její převzetí, a na zmocněncem uváděné adrese nemá poštovní schránku, čímž znemožňuje doručování jakýchkoli písemností, a vyzvala jej, aby si zvolil jiného zmocněnce, případně vyzval pana S. k řádnému vykonávání funkce. Na závěr tohoto sdělení žalovaný uvedl, že do odstranění vad budou písemnosti zasílány žalobci. Rozhodnutí žalovaného bylo zasláno na adresu jak zmocněnce tak žalobce a zmocněnci i na e-mailovou adresu s.@c..cz.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Nejvyšší správní soud se otázkou doručování na adresu k.@s..eu zabýval v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26, v němž uvedl následující:

[24] *Právní úprava postupu správního orgánu při doručování písemností na elektronickou adresu určenou účastníkem plyne především z § 19 správního řádu. „[N]a požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení“ (odstavec 3). „V případě doručování na elektronickou adresu [pak] platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“ (odstavec 8). „Pokud [pak] nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“ (odstavec 9).*

[28] *Jak již bylo výše uvedeno, žalovanému se nepodařilo doručit napadené rozhodnutí na stěžovatelem (zástupcem stěžovatele) uvedenou elektronickou adresu pro doručování, neboť zprávu nebylo možno odeslat. V návaznosti na to proto žalovaný rozhodnutí doručil v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele. Výše citovaná právní úprava plynoucí z § 19 správního řádu na situaci, která nastala v projednávané věci, výslovně nedopadá. Správní řád totiž předpokládá*

jednak pouze doručení na elektronickou adresu, které není řádně a včas potvrzeno (§ 19 odst. 8), a jednak vrácení elektronické zprávy jako nedoručitelné (odstavec 9). Zákodárce tedy zjevně nepočítal se situací, kdy správní orgán užívající určitou aplikaci k odesílání elektronických zpráv nebude moci na některou elektronickou adresu podání vůbec odeslat, a zpráva se tedy nebude moci ani vrátit jako nedoručitelná (obdobně je ostatně konstruována i úprava doručování na elektronickou adresu v ostatních procesních předpisech, srov. např. § 47 odst. 3 o. s. ř.).

[29] Pro posouzení projednávané věci je dále podstatné, že nemožnost odeslat písemnost na elektronickou adresu uvedenou zástupcem stěžovatele zde není zjevně dána v důsledku jednorázového technického výpadku, pochybení lidského faktoru či jinou událostí nahodilého charakteru přičitatelnou žalovanému. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo (např. rozsudek ze dne 23. 7. 2015, čj. 8 As 36/2015-54), že žalovanému se v obdobné věci jiného účastníka (nicméně zastoupeného v řízení před správním orgánem stejným zmocněncem a v řízení o kasační stížnosti stejným advokátem jako v projednávané věci) taktéž nepodařilo rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu nejen doručit, ale ani vůbec odeslat. Stejně jako ve shora označené věci zde nemá soud s ohledem na podobu správního spisu důvod jakkoliv zpochybňovat závěry žalovaného, podle něhož důvod, pro který nebylo možno zprávu (rozhodnutí) na stěžovatelem uvedenou elektronickou adresu ani odeslat, spočívá v tom, že tato adresa obsahuje diakritická znaménka. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa, 2010, č. 10, s. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz CZ.NIC na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.

[30] Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8 a 9 správního řádu, písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je

doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností. Výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoliv (byť i nevýznamných, jednorázových či pouze potencionálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, tato povinnost však nemůže být absolutní. Stejně tak výše uvedené nezabývá správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasné zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo určitou písemnost odeslat.

[31] Nejvyšší správní soud tedy v projednávané věci uzavírá, že krajský soud nepostupoval nezákonně, pokud žalobu odmítl a při určení počátku běhu lhůty pro podání žaloby vyšel z data, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno zástupci stěžovatele v listinné podobě na adresu jeho trvalého pobytu.

[32] Nad rámec výše uvedeného je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud nemohl v projednávané věci přehlédnout, že výše již opakovaně označenou elektronickou adresu pro doručování obsahující diakritická znaménka stěžovatel, resp. jeho zástupce, v rámci svých podání za doručovací adresu výslovně nikde neoznačil a neuvedl ji ani nikde v záhlaví svých podání. Požadavek na doručování na tuto adresu zmínil stěžovatel pouze v rámci textu svého obsáhlého podání, a to navíc „ukrytou“ v části týkající se důkazů navrhovaných pro správní řízení. Naopak adresu trvalého pobytu, na kterou mu bylo rozhodnutí žalovaného nakonec doručeno, uvedl v záhlaví svých podání adresovaných správnímu orgánu I. stupně i žalovanému. Stejně tak lze upozornit na to, že dané rozhodnutí mu bylo doručeno i na elektronickou adresu, kterou v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně taktéž označuje za adresu doručovací. Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu [viz např. rozhodnutí ze dne 19. 8. 2015, čj. 3 As 139/2014-29, ze dne 3. 7. 2014, čj. 9 As 162/2014-31 nebo ze dne 3. 7. 2014, čj. 9 As 144/2014-53 (byť se změněnou „procesní taktikou“)] představuje popsání využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015-37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.

Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, neshledal důvody pro jiné posouzení v projednávané věci, neboť procesní postup zmocněnce žalobce ve správním řízení ve výše uvedené věci rozhodované Nejvyšším správním soudem je totožný s postupem zmocněnce žalobce v nyní posuzované věci. Krajský soud toliko doplňuje, že za situace, kdy zmocněnec žalobce ve správním řízení v plné moci požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu s.@c.cz, z níž jako jediné se správními orgány komunikuje, v záhlaví jeho podání je uváděna adresa jeho trvalého pobytu, a tuto uvedl při ústním jednání dne 11. 12. 2013 rovněž jako adresu pro doručování a souhlasil s tím, že mu na tuto adresu bude rozhodnutí doručeno, a následně v textu podání nazvaného vyjádření ke spisovému materiálu uvedl, že žádá o doručování na adresu k.@s.g.eu, tedy na e-mailovou adresu obsahující diakritická znaménka, což je problematický formát, jež doposud neumožňuje žádná česká doména, pouze doména zahraniční, adresu, jejíž znění neodpovídá jménu zmocněnce žalobce a z níž nikdy sám se

správními orgány nekomunikoval, neboť i odvolání ze dne 14. 2. 2014 je opět odesláno z e-mailové adresy s.@c.cz, přispívá k utvrzení závěru, že jeho jednoznačným cílem je snaha o ztížení či znemožnění doručování a následné dovolávání se vad a nedodržení řádných postupů při doručování. Takovému postupu nelze poskytnout soudní ochranu. Soud tak shledal námitku č. 1) žalobce jako nedůvodnou.

Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud za situace, kdy nebylo možno rozhodnutí doručit zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu k.@s.eu, neboť tuto nelze zadat do systému elektronické podatelny správních orgánů, postupoval v souladu s ustanovením § 20 správního řádu a doručoval rozhodnutí a výzvu k odstranění vad odvolání v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Proto jsou nedůvodné i žalobní námitky č. 3) a 4), když z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnci žalobce, stejně jako výzva k doplnění odvolání, doručeno v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce poté, co bylo zjištěno, že v důsledku systémového problému technického charakteru nelze doručovat zmocněnci žalobce na jím udanou e-mailovou adresu obsahující diakritická znaménka. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 10. 2. 2014 a výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena fikcí dne 3. 3. 2014. Soud na tomto místě opět zdůrazňuje, že zmocněnec žalobce navíc adresu svého trvalého pobytu uvedl při jednání jako adresu doručovací.

K námitce č. 2 žalobce soud uvádí, že tato je nedůvodná, neboť součástí protokolu o ústním jednání ze dne 11. 12. 2013 je i záznam o poučení zmocněnce žalobce o jeho právu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán již nebyl povinen opakovaně tuto výzvu zasílat žalobci poté, co obdržel jeho vyjádření ke spisovému materiálu spolu s návrhy dalších důkazů, neboť sám správní orgán I. stupně již žádné dokazování neprováděl, spis nebyl nijak doplňován o další podklady, proto žalobce nebyl na tomto svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nijak zkrácen.

Námitku č. 5) žalobce soud shledává rovněž nedůvodnou, jedná se toliko o stručnou a nikoli věcnou polemiku s hodnocením důkazů, které provedl správní orgán I. stupně. S ohledem na odvolání žalobce, které neobsahovalo žádnou odvolací námitku a jež na výzvu ani nedoplnil, žalovaný přezkoumával rozhodnutí správního orgánu I. stupně toliko co do souladu rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy (dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu). Je jen pochybením žalobce, že své odvolání nedoplnil, neuplatnil konkrétní odvolací námitky a tím tedy nevyužil svého práva dispozice s odvolacím řízením. Nadto žalobce v žalobě neuvádí žádná konkrétní pochybení správního orgánu při hodnocení důkazů, pouze tvrdí, že skutečnost, že jej strážníci měli zastavit již dříve, nelze jejich výpověďmi prokázat. V řízení však nebyla zjištěna žádná okolnost, která by zpochybňovala výpovědi policistů, ti to si byli s opakovaným ztotožněním žalobce naprosto jisti, stejně tak o průběhu a okolnostech obou kontrol vypovídali shodně. Ve správním trestání se zjišťuje skutkový stav, který je relevantní pro stav věci a o němž nejsou důvodné pochybnosti, tento byl správním orgánem I. stupně ohledně přestupků žalobce zjištěn. Žalobce v žalobě neuvádí, že by správní orgán I. stupně nějaký důkaz neprovedl, čímž by mohl být žalobce zkrácen na svých právech.

Pro úplnost soud uvádí, že z evidenční karty žalobce jsou zřejmé sklony k páchání přestupkové činnosti v provozu na pozemních komunikacích, nejedná se o ojedinělou událost.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 10. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně